

Arrest

nr. 239 159 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49 / 5-7
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die *loco* advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 april 1966.

1.2. Op 19 oktober 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 11 februari 2020 onontvankelijk verklaard. Op diezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer,

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker adstrueert zijn middelen als volgt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1 Eerste Middel

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

“Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende” (D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. VAN HEULE, “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. SUETENS en M. BOES, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. LAMBRECHTS).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. LAMBRECHTS Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier : de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoefteanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De motivering van de bijlage 15ter is niet afdoende.

Uit de motivatie – althans het gebrek aan motivering - kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen mocht verzoekster dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou gemotiveerd worden in de bijlage 20, quod non.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen.

2.2 Tweede Middel

Zelf in de onmogelijke hypothese waarin geoordeeld zou worden dat de lastens verzoeker genomen beslissing adequaat gemotiveerd zou zijn geweest, quod non, wordt voorbij gegaan aan het feit, primo, dat op heden nog geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op basis van dewelke op definitieve en onomkeerbare wijze zou zijn geoordeeld over het recht op een verblijfsvergunning, en, secundo, dat het vooralsnog niet kunnen beschikken over de vereiste verblijfsdocumenten een inherent gegeven is voor de toestand waarin verzoekster zich sedert enige tijd bevindt.

Het lastens verzoeker op 24 februari 2020 betekende en alzo ter kennis gebrachte bevel negeerde en miskende deze nochtans pertinente feitelijke voorgaanden, en dient derhalve vernietigd, minstens integraal hervormd te worden.

Dit betreft immers een inbreuk op de rechtens vereiste feitelijke grondslag van de beslissing ter kennis gebracht door gedaagde.

2.3 Derde Middel

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150).

In casu wordt aangetoond dat de familie van verzoeker woonachtig is te België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband.

Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoekster, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker gedwongen om terug te keren naar haar land van herkomst en haar familie achter te laten. Het terugsturen van verzoeker naar haar land van herkomst maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten

van een normaal en effectief gezinsleven elders. Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754).

In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar zij reeds sinds lange tijd in België verblijft en woonachtig is. Het centrum van haar belangen bevindt zich hier, laat staan dat zijn familie zomaar zou kunnen verhuizen.

Verzoeker kwam aanvankelijk naar België in 2011 teneinde asiel aan te vragen. Zijn gezin vergezelde hem naar België.

De reden dat verzoekster zijn land ontvluchtte was om zijn zoon toe te staan veilig op te groeien.

Onderwijl heeft verzoeker zijn leven in België opgebouwd. Zijn gehele familie is immers woonachtig in België.

Sinds zijn aankomst in België heeft verzoekster het nodige gedaan om de Nederlandse taal machtig te worden en inburgeringscursussen en cursussen maatschappelijke oriëntatie te volgen (stuk 3). Nadat zijn Nederlands goed genoeg was (stuk 5), heeft verzoeker in 2013 een opleiding manuele houtverbinding gevolgd en deze met vrucht beëindigd. Hij beschikt over een deelcertificaat in de opleiding meubelmaker (stuk 4).

Verzoeker beschikt over verscheidene abonnementen : domein De Ster, Sint-Niklaas (kansenpas) en het openbaar vervoer (stuk 2).

Van zodra verzoeker over een verblijfsvergunning beschikt, kan hij tewerkgesteld worden. Zo bewijst de aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer (stuk 6).

Verzoeker beschikt eveneens over een zeer ruime vriendenkring in België. Dit bewijzen de talrijke getuigenverklaringen (stuk 7).

Indien verzoeker dient terug te keren naar haar land van herkomst dan kan hij zijn gezinsleven niet beleven. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM.

De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van betrokkenen is dan ook reëel.

Het middel komt aldus ernstig voor.

2.4 Vierde Middel

In casu kan niet voorbij gegaan aan het feit dat er, op heden, nog tal van rechtsmiddelen en mogelijkheden voor verzoekster openstaan, op basis van dewelke zij, op kennelijk gegrond wijze, verder en onverminderd aanspraak kan blijven maken op het kunnen bekomen van een regelmatige en rechtsmatige verblijfsvergunning in ons land, minstens voor haarzelf, alleszins in combinatie met andere familieleden, het verzoek van dewelke soortgelijke procedures momenteel nog steeds in effectieve behandeling zijn.

De betekening (lees: de kennisgeving) , op 24 februari 2020 lastens verzoeker geschiedde derhalve op zijn minst voorbarig, m.a.w. zonder afgewacht te hebben of , respectievelijk binnen de daartoe voorziene termijn, rechtsmiddelen aangewend zouden/zullen worden tegen gebeurlijk negatieve beslissingen welke lastens verzoeker en/of lastens de overige leden van zijn familie zouden genomen zijn.

In casu heeft verzoeker immers beroep aangetekend bij Uw Raad. Dit betreft een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.5 Vijfde Middel

Een behoorlijk en voorzichtig handelende Overheid had reeds prima facie dienen vast te stellen en te onderkennen dat verzoeker, reeds van bij aanvang van de procedure aan alle wettelijke voorwaarde kon en overigens nog steeds kan voldoen voor het binnen een redelijke termijn kunnen bekomen van een

rechtsgeldige en rechtmatige verblijfstitel, niet enkel voor zichzelf, maar eveneens voor de overige leden van haar familie waarmee bij, nu reeds zeer geruime tijd, gezien vormt in ons land.

Ter verdere ondersteuning van voormelde grief, verwijst verzoekster naar het, samen en complementair met haar verzoekschrift ex art. 9bis Vreemdelingenwet neergelegd/ingediend stukkenbundel, houdende de door hem voorgelegde bewijsstukken ter ondersteuning van het ingediende regularisatieverzoek.

Deze stukken dienen, elk voor zich, maar alleszins in combinatie met mekaar, op overduidelijke wijze aan de door verzoeker ingesteld regularisatieverzoek, reeds prima facie gegrond te doen verklaren.

Gelet op het voorgaande dient het lastens verzoeker op datum van 24 februari 2020 ter kennis gebrachte beslissing dan ook integraal vernietigd, minstens hervormd te worden. Dit middel is eveneens gegrond.”

2.2.1. Voor zover verzoeker in zijn middelen verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verzoeker middels huidig verzoekschrift enkel het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis wordt bestreden middels een afzonderlijk verzoekschrift, dat eveneens hangende is bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 245 642). In zoverre verzoeker zich met huidig verzoekschrift richt tot deze aanvraag, is zijn kritiek gericht tegen een andere dan de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet – en verwijst naar de noodzaak van een behoefteanalyse – merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is voor het onderhavige beroep, dat geen aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie betreft. De Raad merkt op dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt waarop deze gesteund is, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker zich op het grondgebied bevindt zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is.

Voor zover verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd is, kan hij hierin niet worden gevolgd. De bestreden beslissing behandelt de situatie waarin verzoeker zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel kan enkel spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (cf. RvS 13 december 2001, nr. 101.780). Verweerder kon hier slechts vaststellen dat verzoeker in België verblijft zonder over een geldig paspoort, noch een geldig visum te beschikken. Gelet op het feit dat verzoeker zich bevond in de situatie, gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, was het bestuur verplicht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker beperkt zich tot het herhaaldelijk poneren dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen, zonder verdere concrete toelichting. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

In casu werd er toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in het geval zoals beschreven in dit artikel. Waar verzoeker verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigering om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet verduidelijkt hoe dit een impact kan hebben op de geldigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk beroep heeft geen invloed op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en kent geen schorsende werking die de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert. Zelfs indien de Raad de bestreden beslissing vernietigt, is er niet meer dan een openstaande aanvraag om verblijfsmachtiging die een bevel om het grondgebied te verlaten niet ongedaan kan maken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet voorziet in een motivering aangaande de integratie en het gezins- en familieleven van verzoeker in het kader van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis en het bestreden bevel op dezelfde dag en door dezelfde ambtenaar werden genomen. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk dat dezelfde motieven inzake de integratie en het gezins- en familieleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw worden opgenomen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij geen kennis heeft van de beslissing waarbij de aanvraag van 19 oktober 2018 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, daar deze beslissing wordt bestreden middels een afzonderlijk verzoekschrift, dat eveneens hangende is bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 245 642).

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Wat betreft het tweede, vierde en vijfde middel merkt de Raad op dat de uiteenzetting van een middel de omschrijving vereist van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die regel volgens de verzoeker door de bestreden handeling wordt geschonden (RvS 237.726 van 21 maart 2017). Nu verzoeker in het tweede, vierde en vijfde middel niet uiteenzet welke rechtsregel hij *in casu* geschonden acht, voldoet hij niet aan die aanvoerplicht. Het komt de Raad niet toe uit verzoekers betoog zelf een rechtsmiddel te distilleren of te gissen van welke rechtsregel de schending wordt aangevoerd.

Het tweede, vierde en vijfde middel zijn onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT